

ÍTÉLET

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes hivatásos szolgálati jogviszonya az alperesnél 2019. március 31. napján megszűnt. A felperes 2018. évi teljesítményét kiválóra értékelték, azonban az állományilletékes parancsnok 2019. április 15-ig nem rendelkezett a teljesítményjuttatás

megállapításáról. A alperes parancsnoka a felperes teljesítményjuttatás megfizetésére irányuló szolgálati panaszát a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagja illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 9. § (1) bekezdése, 9/A. § (1) bekezdése, valamint a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 158. § (3) bekezdése alapján elutasította.

[2] Az ügyben az elsőfokú bíróság által hozott korábbi ítéletet a Kúria hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására, valamint új határozat hozatalára utasította.

A felperes keresete, az alperes védírata

[3] A megismételt eljárás során a felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság a Hszt. 158.§ (3) bekezdése és 99.§ (1) bekezdése alapján kötelezze az alperest 327.150 forint teljesítményjuttatás megfizetésére. A BM rendelet 9/A. § (1) bekezdése kapcsán kiemelte, hogy az alperesnek nincs mérlegelési jogköre, mivel a teljesítményjuttatásra való jogosultságot törvény állapítja meg, amikor a teljesítmény kiváló volt.

[4] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Nézete szerint a felperes akkor lett volna jogosult a 2018. évi teljesítményjuttatásra, amennyiben hivatásos szolgálati jogviszonya a teljesítményjuttatás megállapítására előírt határidőt, vagyis 2019. április 15. napját követően szűnt volna meg. Ezzel összefüggésben utalt a Hszt. 2022. január 1. napjától hatályos 158. § (3a) bekezdésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. A Hszt. 158. § (3) bekezdésére és a BM rendelet 9. § (1) bekezdésére figyelemmel kifejtette, hogy a felperes 2018. évi teljesítményjuttatása folyósításának konjunktív feltétele egyrészt a kivételes teljesítményű teljesítményértékelési eredmény (mely a felek által sem vitatottan fennállt); másrészt a tárgyévre vonatkozó teljesítményjuttatás teljesítményértékeléssel érintett évet követő év április 15-ig történő megállapítása, mely a felperes esetében nem történt meg figyelemmel arra, hogy a szolgálati jogviszonya 2019. március 31. napján megszűnt. Rámutatott: a Hszt. 2022. január 1-től hatályos 158. § (3a) bekezdése tette csak lehetővé a kivételes teljesítményfokozattal értékelt hivatásos állományú teljesítményjuttatásra való jogosultságát az esetben, ha szolgálati viszonya a kifizetés évében, de a teljesítményjuttatás megállapítását megelőzően szűnik meg. E körben idézte a módosítás bevezetéséről szóló 2021. évi XXXI. törvény (Módtv.) 99. §-ához fűzött indokolásban foglaltakat.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte oly módon, hogy a másodfokú bíróság a keresetének adjon helyt. A kereseti kérelemben foglaltakkal megegyező érvelése szerint az elsőfokú bíróság a jogszabályi rendelkezéseket nem megfelelően értelmezte, mivel a BM rendelet 9. § (1) bekezdése pusztán azt állapítja meg, hogy a munkáltatói jogkört gyakorló vezető mely végső határidőig köteles intézkedésében rendelkezni a teljesítményjuttatás egyénre szabott összegéről; azonban ez kiterjesztően nem értelmezhető akként, hogy amennyiben az állomány tagjának szolgálati jogviszonya ezen időpont előtt megszűnik, úgy részére a kivételes teljesítmény alapján járó juttatás nem jár. A Hszt. 158. § (3) bekezdése kifejezetten erről rendelkezik kimondva, hogy ez esetben nem az általános szabályok szerint, hanem a Hszt. 99. § (1) bekezdése szerinti elszámolási kötelezettség alapján kell a teljesítményjuttatást megfizetni. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a jogi érvelése körében a Módtv. indoklásában foglaltakra is hivatkozott, mivel az a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. tv. (Jat.) 18. § (4) bekezdése értelmében kötelező erővel nem bír.

[7] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, továbbá a felperes másodfokú perköltségében történő marasztalását kérte, melynek összegét 50.000 forintban jelölte meg.

Az ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[8] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[9] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette a tényállást, helytálló az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése is. Ítéletét az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával kellően részletesen megindokolta, amivel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezéssel összefüggésben az alábbiakat emeli ki.

[10] A felperes helyesen utalt arra fellebbezésében, hogy a BM rendelet 9/A. § (1) bekezdése értelmében a kivételes teljesítmény fokozatú hivatásos állományút teljesítményjuttatásban kell részesíteni; ám arra már tévesen hivatkozott, hogy e tekintetben a felperessel a szolgálati jogviszony megszűnése esetén irányadó Hszt. 99. § (1) bekezdésében foglaltak alapján kellett volna elszámolni. Helyes jogértelmezéssel állapította meg ugyanis az

elsőfokú bíróság, hogy a felperes 2018. évi teljesítményjuttatásának folyósítása két konjunktív feltételtől függött: egyik a felek által sem vitatottan fennállt kivételes teljesítményű értékelési eredmény, a másik a tárgyévre vonatkozó teljesítményjuttatás teljesítményértékeléssel érintett évet követő év április 15. napjáig történő megállapítása.

[11] Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a hivatásos állomány tagjaira vonatkozó jogszabályi rendelkezések kógensek (EBH2010. 2259.), ami azt jelenti, hogy az abban foglaltaktól semmilyen értelmezéssel nem lehet eltérni. A BM rendelet 9. § (1) bekezdése szerint az állományilletékes parancsnok a teljesítményjuttatás összegéről a tárgyévi április 15-ig kiadott munkáltatói intézkedésben rendelkezik. A perben irányadó Hszt. 158. § (3) bekezdése értelmében a hivatásos állomány azon tagja, akinek szolgálati viszonya a kifizetési év közben megszűnik, teljesítményjuttatásra csak azon esetben jogosult, ha az részére a tárgyévre vonatkozóan megállapításra került. Helytállóan mutatott rá ezért az elsőfokú bíróság, hogy mivel a felperes szolgálati jogviszonya a BM rendelet 9. § (1) bekezdésében előírt, teljesítményjuttatás megállapítására rendelkezésre álló határidőt megelőzően, 2019. március 31.-én szűnt meg, az alperesnek nem kellett rendelkeznie a teljesítményjuttatás megállapításáról, kifizetéséről.

[12] Az elsőfokú bíróság akkor sem vétett hibát, amikor utalt a Hszt. 2022. január 1. napjától hatályos 158. § (3a) bekezdésében foglaltakra, valamint az azt bevezető Módtv. 99. §-ához fűzött indoklásra; mindezekkel pusztán azt kívánta alátámasztani, hogy 2022. január 1. előtt nem volt lehetőség munkáltatói megállapítás hiányában a teljesítményjuttatás kifizetésére, ennek lehetőségét a Hszt. 2022. január 1. napjától hatályos 158. § (3a) bekezdése vezette be. Az elsőfokú bíróság mindezek okán helytállóan állapította meg, hogy a jelen jogvita elbírálása körében irányadó Hszt. 158. § (3) bekezdésében előírt megállapítás (megállapító határozat) hiányában a felperes igénye megalapozatlan volt.

[13] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[14] A másodfokú bíróság mellőzte a pervesztes felperes másodfokú perköltség megfizetésére való kötelezését figyelemmel arra, hogy a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 1. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a rendelet hatálya az egyéni ügyvéd, európai közösségi jogász, ügyvédi iroda és kamarai jogtanácsos munkadíjának, valamint készkiadásainak felszámítására és megállapítására terjed ki; melyből az következik, hogy az alperest a fellebbezési eljárásban képviselő jogi előadó részére másodfokú perköltség megállapítása kizárt.

[15] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a felperes munkavállalói költségkedvezményére figyelemmel a polgári

perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (továbbiakban: Pp.) 102. § (6) bekezdése értelmében az állam viseli.

[16] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[17] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2022. október 19.

dr. Szőke Mária s.k.

a tanács elnöke

dr. Németh Andrea s.k.

előadó bíró

dr. Bendli Attila József s.k.

bíró